

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Petersen, Nis.

Nattens Pibere.

København : Gyldendalske Boghandel, 1926

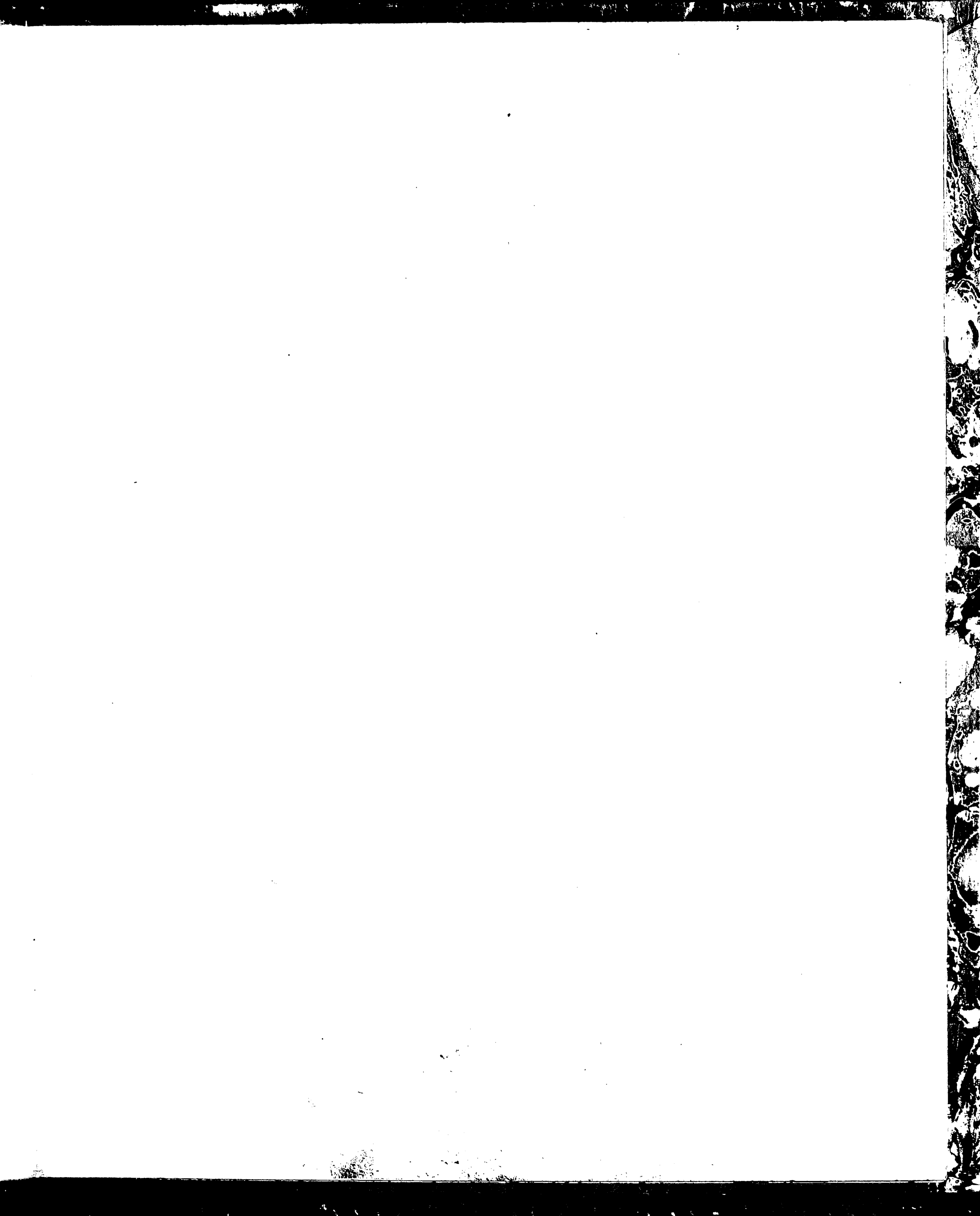
69 s.

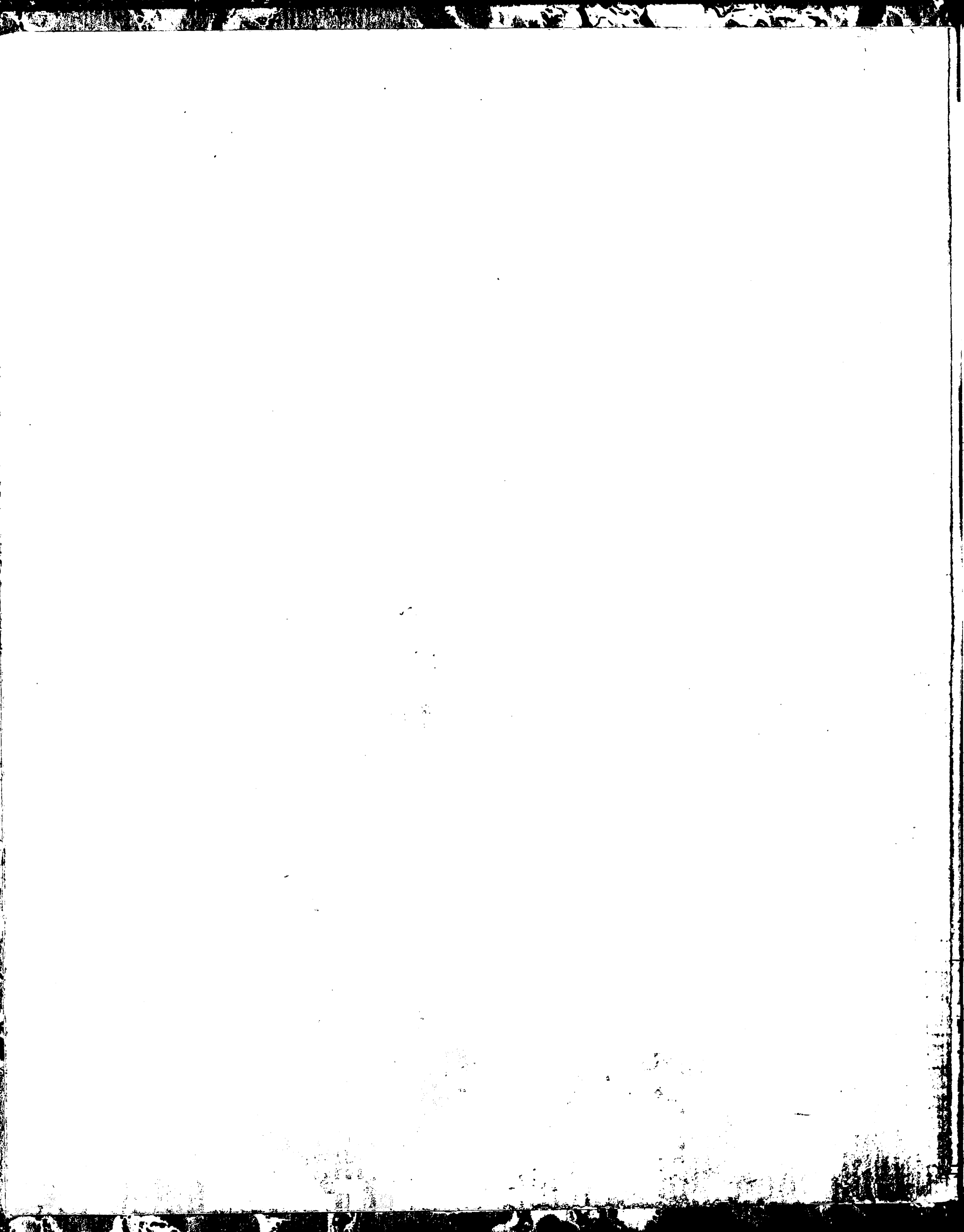
DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

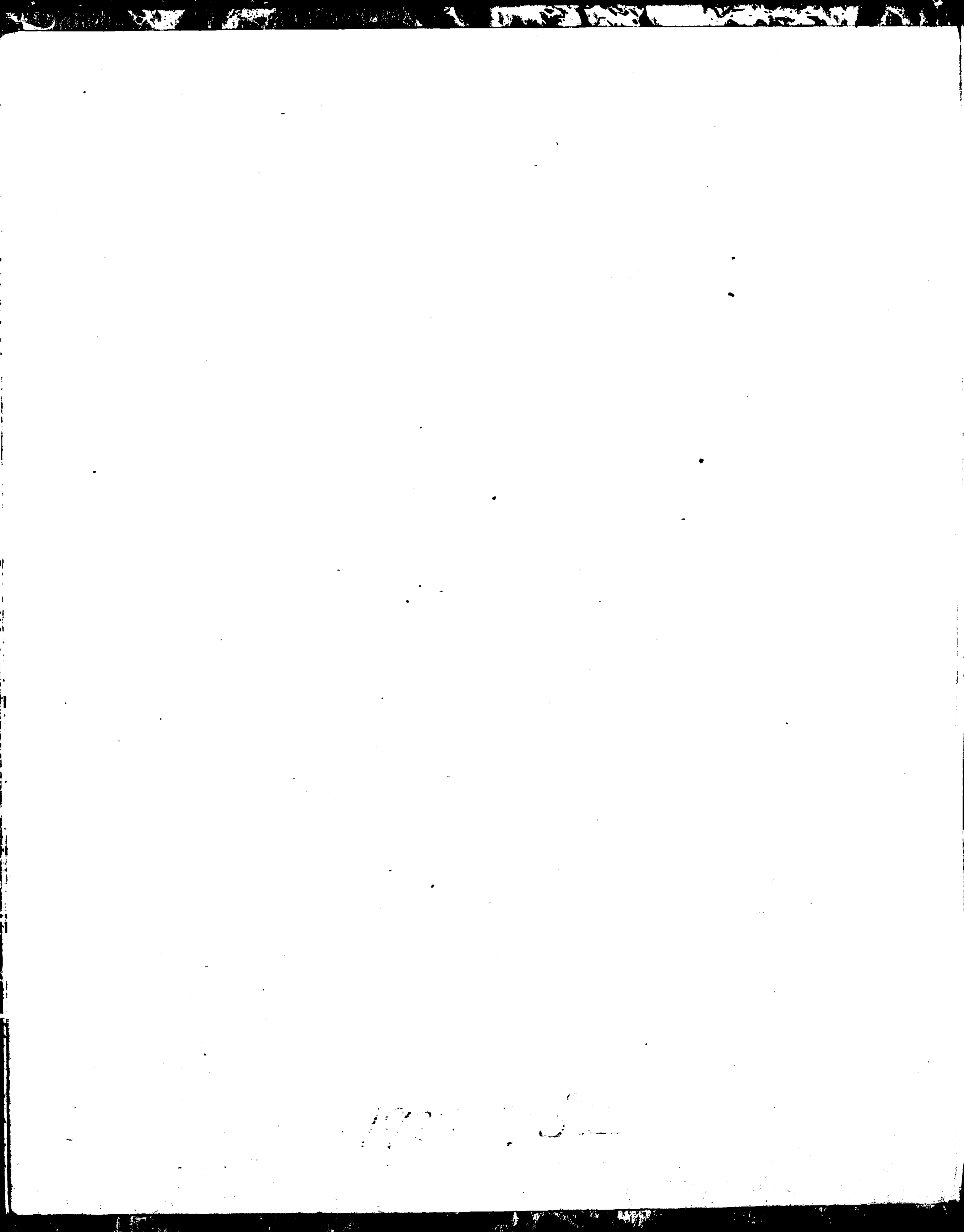

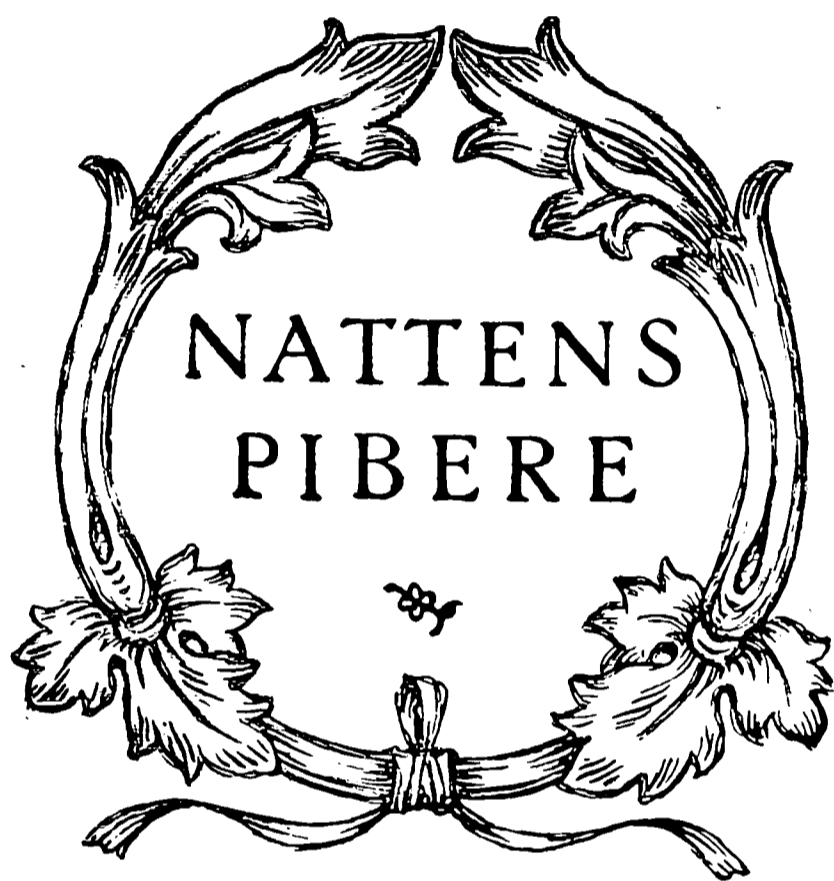

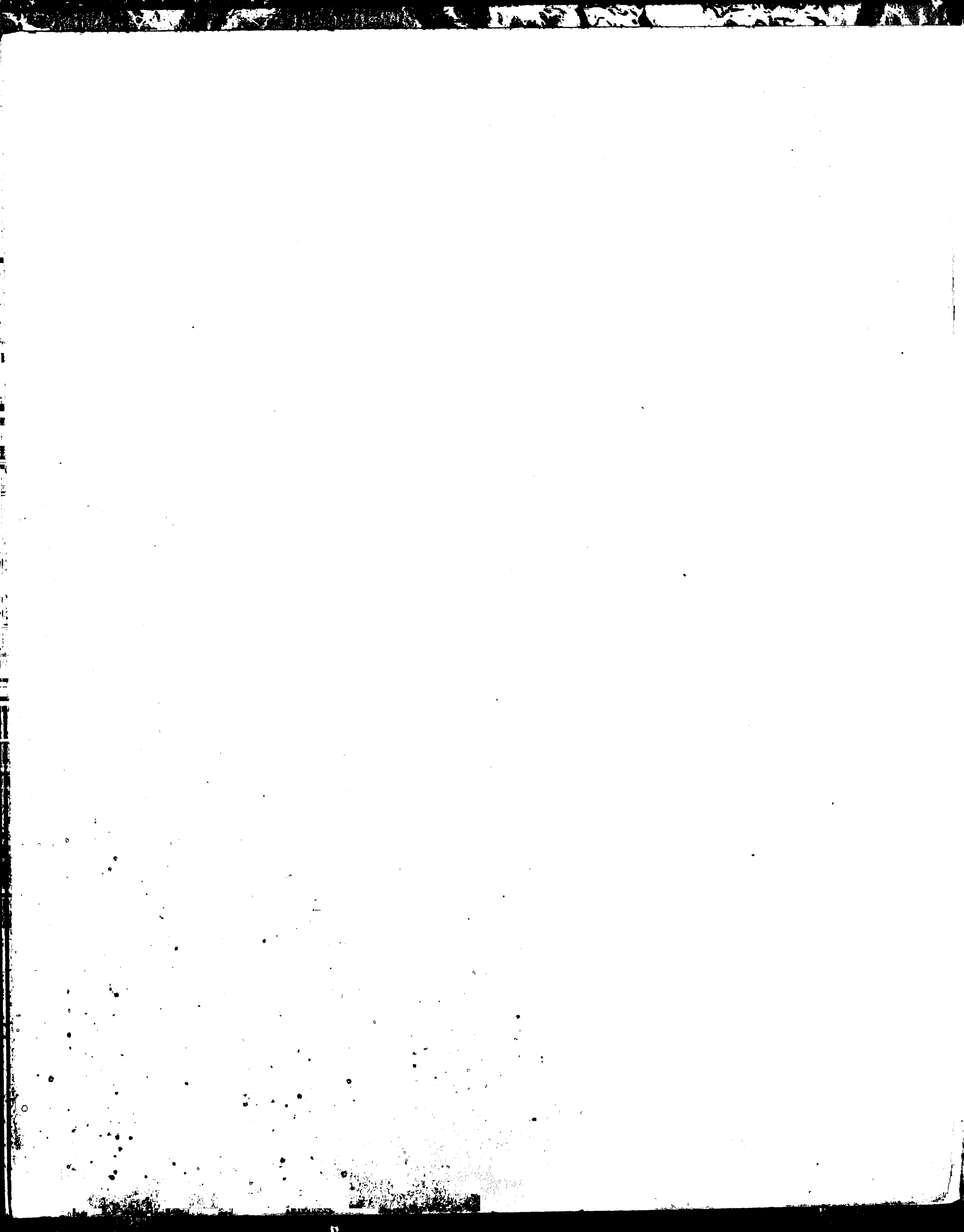
NIS PETERSEN
NATTENS
PIBERE

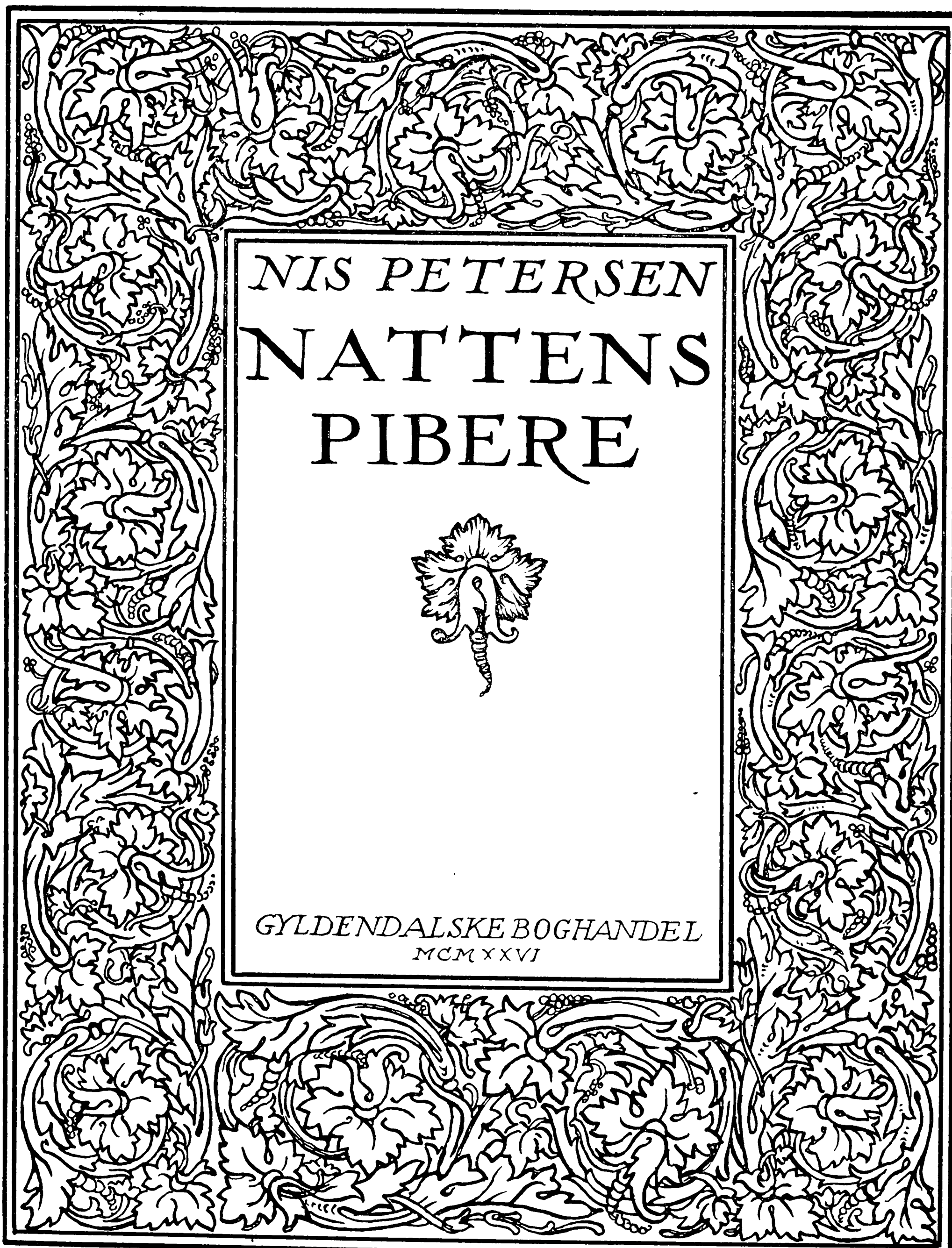

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
MCMXXVI

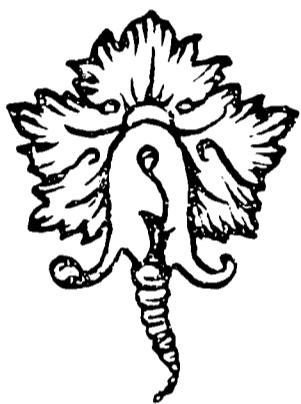

NIS PETERSEN
NATTENS
PIBERE

GYLDENDALSKE BOGHANDEL
MCMXXVI

OPLAG 500 EKSEMPLARER

—
PRINTED IN DENMARK
GYLDENDALS FORLAGSTRYKKERI
KØBENHAVN

INDHOLD

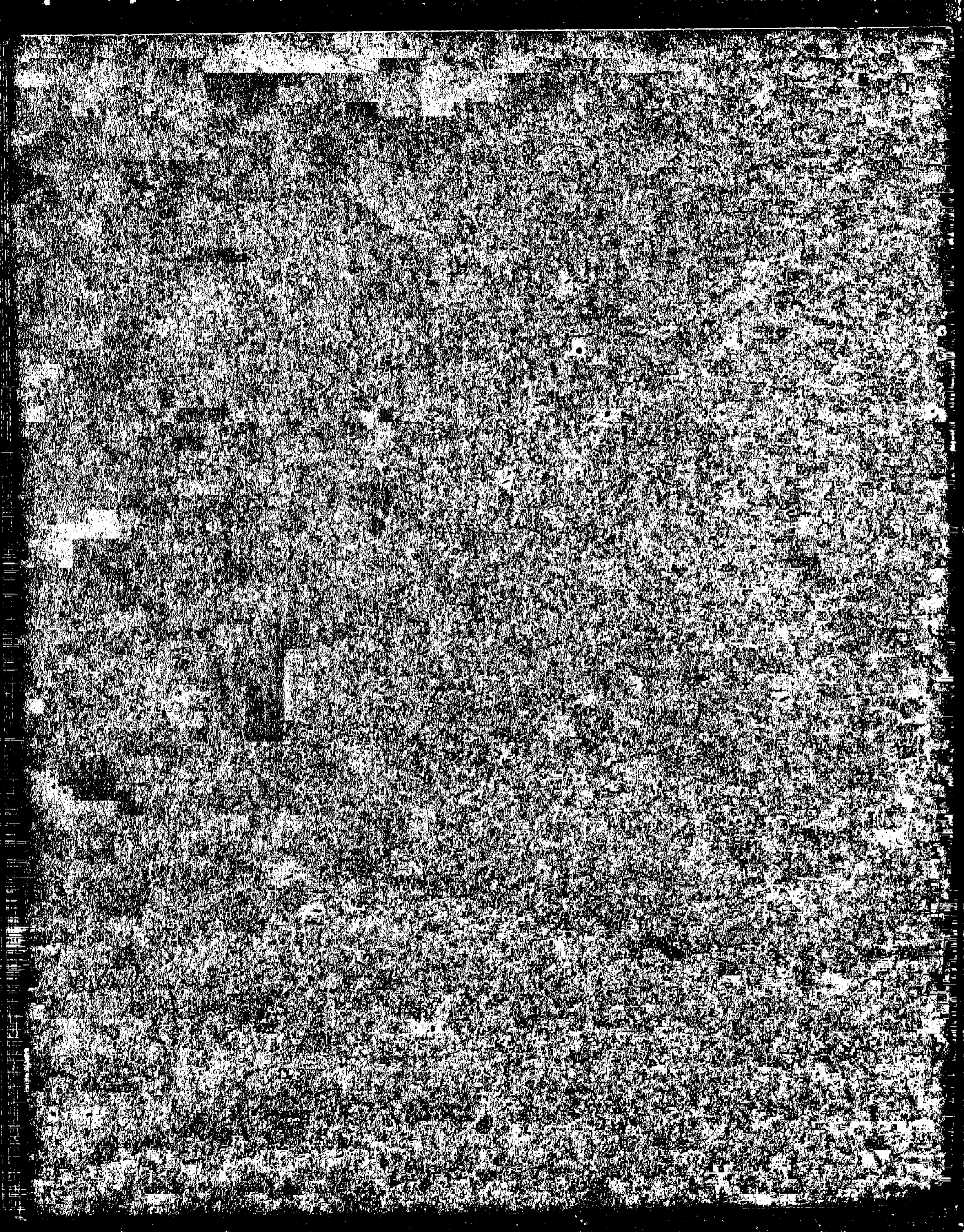
	Side
Introduktion	7
I. <i>Hohøjdigte</i>	9
Vikingepigen	11
Natteregn	13
Sandflugt om Hohøj	15
Skriftemål	17
Forår ved Mariager fjord	19
Verdens vidunderligste lille by	21
Således	24
II. <i>Frygtens folk</i>	25
Vagabonden med det milde åsyn	27
Natsamaritanen	29
Hil vejenes folk	31
III.	33
Støv	35
Når kirsebærtræerne blomstrer	36
Tøvejr	38
Hr. Kvirrevit og fru Kvirrevit	39
Midsommer	41
De små børns smil	43

	Side
Jeg fatter —	45
Såmeget	46
En ufødt soldats mor	47
IV.	49
Til en ven, som tog det hvide pulver	51
Drømme —	54
Nattevandring	57
Nattevagt	58
Elsker du mennesket	60
Stjernes kud	63
Kain	65
Nattens pibere	68

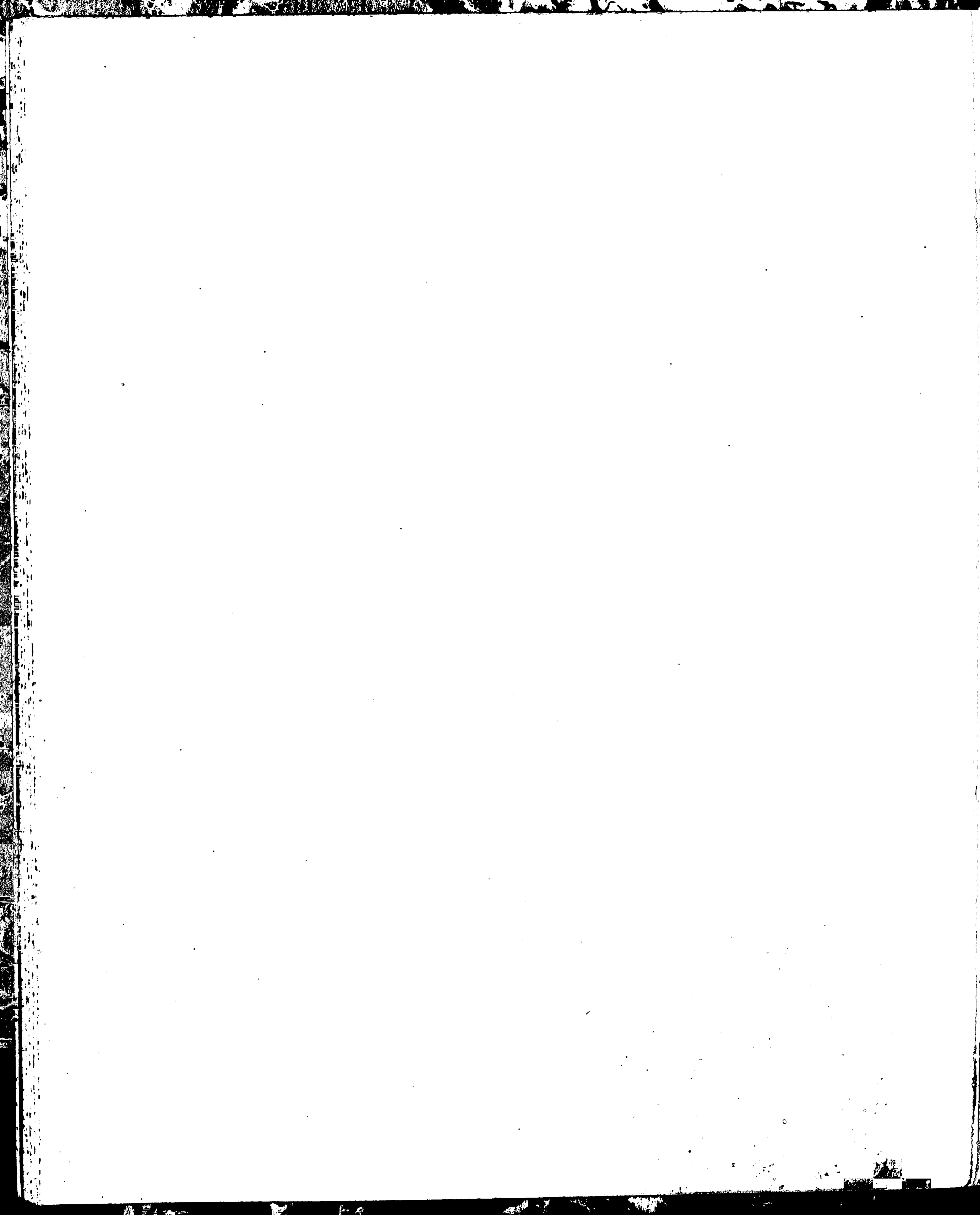
INTRODUKTION

En pottemager kender den sødmetunge gru
ved dag på dag at fylde
lervaser på en hylde
for nået til dens ende
vemodigt at erkende,
at de, der blev ham kærest,
var de, som gik itu.

Det er en mors erfaring, det er en digters kår:
at skabe drøm tillive
i leret på en skive
for sukkende at finde,
når nattens tid er inde,
at drømmene var skønnest
om det, der gik i skår.

I.
HOHØJDIGTE

VIKINGEPIGEN

Da det blev efterår, og løvet faldt,
kom hun her oftere
og talte svanerne,
hvis sære kiler kan fortælle alt.

Før himlen rødmede ved dagens gry,
kom pigen springende
og sad her dagelang,
og næste morgen kom hun her påny.

Mens regnen regnede, og tågen føg.
sad pigen spejdende
med blikket vogtende
på fjordens blinken over birk og bøg.

Og da en morgenstund et sejl blev kendt,
da sprang hun hujende,
da fo'r hun skrigende,
da fløj hun gladgal nedad Hohøjs skrænt.

Som hjortekiddet over stok og sten
— med arme glinsende
og håret flagrende
— som trommestikker gik de brune ben.

Hun stod og ventede på bådens sted,
mens de kom nærmere,
ja, de kom nærmere,
bestandig nærmere — og han *var* med.

NATTEREGN

Fald blide regn, fald sagte
— giv mulden kraft og højens luft
den rene, sommerbagte
og æterklare duft.
Fald regn i dæmpet brusen,
hvisk regn og nyn i susen
til alle mine træer, der trives i mit krat,
at alle disse midnatsstænk er hjerteglade tårer,
som kyssedes til svimlen og fald af sol og kårer
den latterlyse svimlen i den danske sommernat.

Blæs blæst — blæs blidt — i blinde,
blæs friskhed til min hyttes bæk
med myge, vege vinde
og regn i sagte stænk.

Blæs blæst — blæs op — fanfarer,
til natten åbenbarer
for alle mine træer, der trives i mit krat,
at alle disse lyde i alt det grå og grønne
og alle disse dufte, der tumler om min rønne,
er den svimmellyse latter i den danske sommer-
nat.

SANDFLUGT OM HOHØJ

Mit land, så langt som jeg kan se, står rejst i
vrede;

mit lille land, som jeg har kendt i smil, i gråd,
står mørkt af had.

I dage drev der truseltunge skyer — i nætter lød
der brøl og varselkvad;

— mens disen svøbte sig om fjerne byer, lå
mørket på den afgrundsvide hede.

En storm, mer rovdyrond end jeg har kendt,
har blottet tænder;

— tre mile rundt — og tyve til måske —
er marker flænset op.

Hvor himlen ses, er nattesorte skyer, som bly-
tungt hænger over højens top;

— og ingen aner landets fjerne byer så lidt som
Grænserne, hvor vreden ender.

Vi begynder altid med at hige
frem mod marterpæle og exil,
og vi ender — lille, borgerpæne pige —
pænt og pynteligt med skæve smil.

FORÅR VED MARIAGER FJORD

To gyldne sommerfugle fandt hinanden,
og otte gyldne vinger bar dem bort;
en lillebitte skovmus fandt en anden,
og de — nå ja, de fristedes af fanden,
og livet er så altfor, altfor kort.

Madonna riede med silkeetråde
så fermt, at der fæg trevler trindt omkring.
To spætter koblede så spættekåde,
at gøgen dydelig tog fat og spå'de
dem reden fuld af spættekåde ting.

Der skød primula og anemoner,
og der skød gøgeurt af jordens lænd
— der kom hundreder af millioner
af muntre, lattermilde blomsterkoner
og muntre, lattermilde blomstermænd.

For det var forår, og der var larmen
i hver en lysning af solens værk,
og på en græspude midt i varmen
sad smedens tøs knappet op for barmen
og sy'de løs på en lille særk.

VERDENS VIDUNDERLIGSTE
LILLE BY

Mens trommen gik om varme hveder,
og byens koner købte ind,
kom natten susende på meder
af hårdt og sølvblankt måneskin.

Mens dagen vred sig i sin kiste,
før låget endelig faldt til,
kom stjerner dansende og viste
den lille by et flammespil.

Som nøgne pandesteder trued'
med spredte kors i ødsel fest
det øde land, hvor solen lued'
svagt over bakkerne i vest.

Som sølv — som smeltet sølv krøb vandet
sin mumlende og hvide vej,
indtil det træt og overmandet
tilsidst faldt hen og glatted' sig.

Da trommen tav, og dagen døde,
og klokken bad sin aftenbøn,
gik unge folk til stævnemøde
ved byens sladdervorne brønd.

En lille glut, som sad og drømte,
stod op og hastede' hjem til the,
men stak forsigtigt, før hun rømte,
et brev i chemisettens sne.

Så tav de sidste træskoklamper;
den sidste latter fandt sin grav;
et lydt „godnat!“ på havnens damper,
og alting tystnede og tav.

Den store, stille tavshed strakte
sig i sin nattemørke dragt;
i søvne lå en by og rakte
mod stjerners flimre flammepragt.

SÅLEDES —.

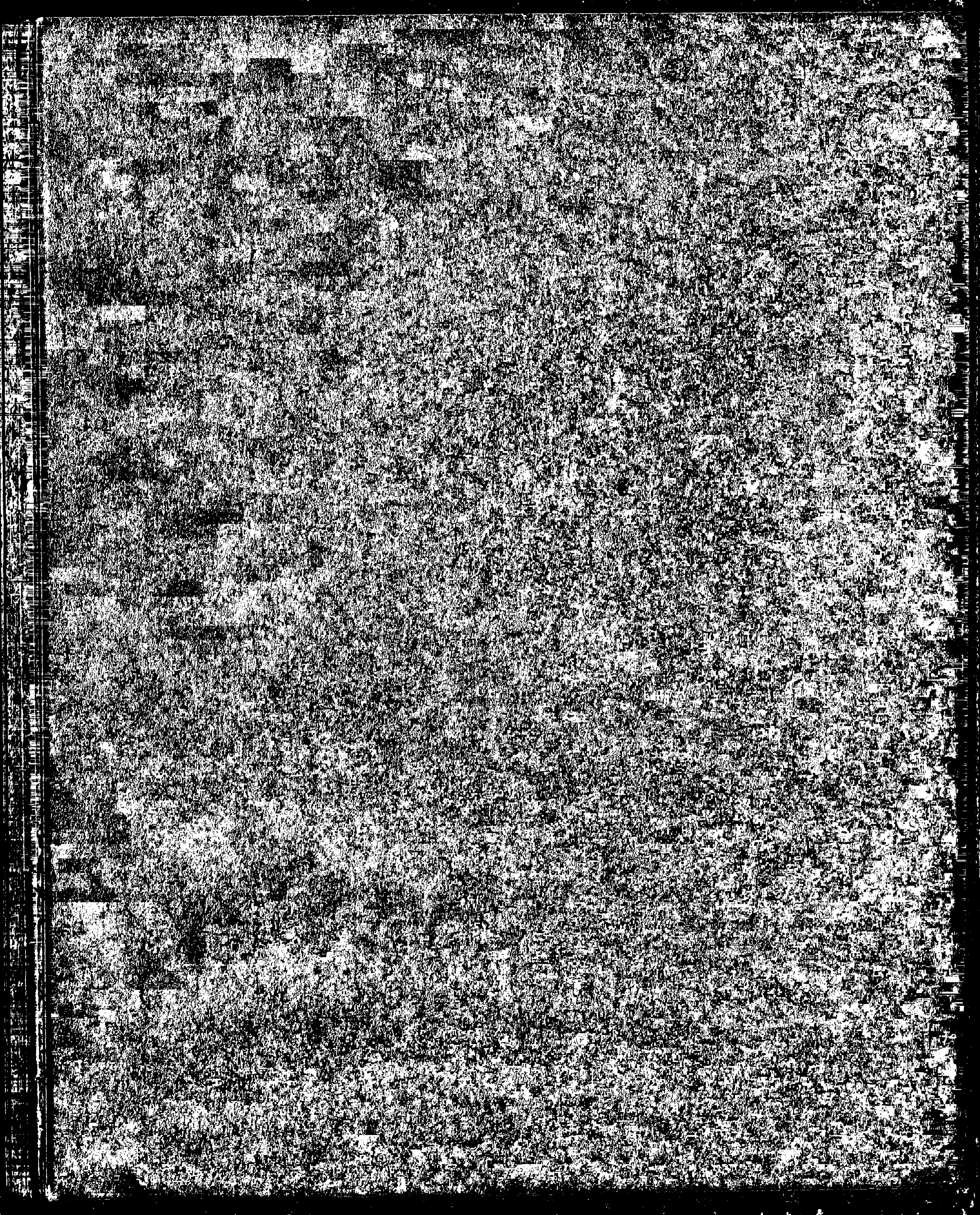
Således, Mariager, som en elsker
der elskede sin blide elskerinde,
og som stod op en nat, stod op, gik bort
med hjertets kapsel om et blodvarmt minde —.

Således, Mariager, som en elsker,
der jog mod andre læber, andre favne
— som søgte ny og stadig større lykke
og fandt dens afglans under hundred' navne —.

Og som en dag med hjertet slidt i laser,
vendt hjem, la' ho'det i den elsktes skød —.

Således føler jeg, at jeg vil komme,
og du vil gribe om mit trætte hoved,
og du vil smile bort, hvad jeg forbrød.

II
FRYGTENS FOLK

VAGABONDEN MED DET
MILDE ÅSYN —.

Jeg tænker mig, hans fødder blødte
— jeg tænker mig dem grå af smuds
— jeg tænker mig hans milde åsyn.

Han gik og gik — og de, han mødte,
med faste mål i bedste puds,
har næppe set hans milde åsyn.

Jeg tænker mig, at han har smilet
— lidt sygt, fordi hans fødder blødte —
ad den ihærdighed, han mødte.

Og de har hastet fort — har ilet —.

Jeg tænker mig, at nat faldt på
— måske han næppe kunde stå,
men måtte fremad, fremad gå.

Indtil han faldt og bare lå —.

Jeg ved, man fryser, når man ligger
så døsig hen og bare ligger —.

Da har han misundt markens ræv
og himlens fugl det lune bo
og alle dem, hvem strid og stræv
jo dog, når nat faldt på, gav ro.

Jeg tænker mig hans gule hænder
— jeg tænker mig dem grå af smuds
— jeg tænker mig hans milde åsyn.

Den slanke krop, som kulden brænder
— de milde øjnes mørke blus
— og vreden i det milde åsyn.

N A T S A M A R I T A N E N

To hundrede vrag på en bakke
i utalte dynger af lus,
ét hundrede revnede altre,
hvis guder er styrtet i grus.
og lige så mange, som dårligt
med smukke talenter holdt hus.

En bakke ituslagne dukker
— en højst miserabel butik,
et knippe solide kalkyler,
som tilfældigvis ikke holdt stik.
to hundrede tusinde drømme
slæbt ind i en vågen rubrik.

En bøn til den almagt, som glemte
dem højt i sin solgyldne sky,
og lidt mildt og uskadeligt thevand,
når solen står op over by,
flankerer det stinkende leje
— og det er den hele meny.

To hundrede viljeforladte
går ud for at redde lidt mad
— to hundrede vender tilbage
ved nat fra den dirrende stad.
— to hundrede lægger sig matte
i rækker som sild på et fad.

To hundrede vrag på en bakke —.

HIL VEJENES FOLK!

Den vej, der begyndte, hvor foden gled,
og ender — ja, hvem ved hvor!

— Din vej, vagabond, og min vej med,
den vej, som de fredløse fo'r.

Den hvide vej, som du ikke kan fly;
som slap dig ved nat og greb dig ved gry,
beslog dine støvler med milenes bly

— ave det folk, der fo'r den!

Den vej, du har søgt, som du daglig har mødt
et leje, en flaske, et trug;

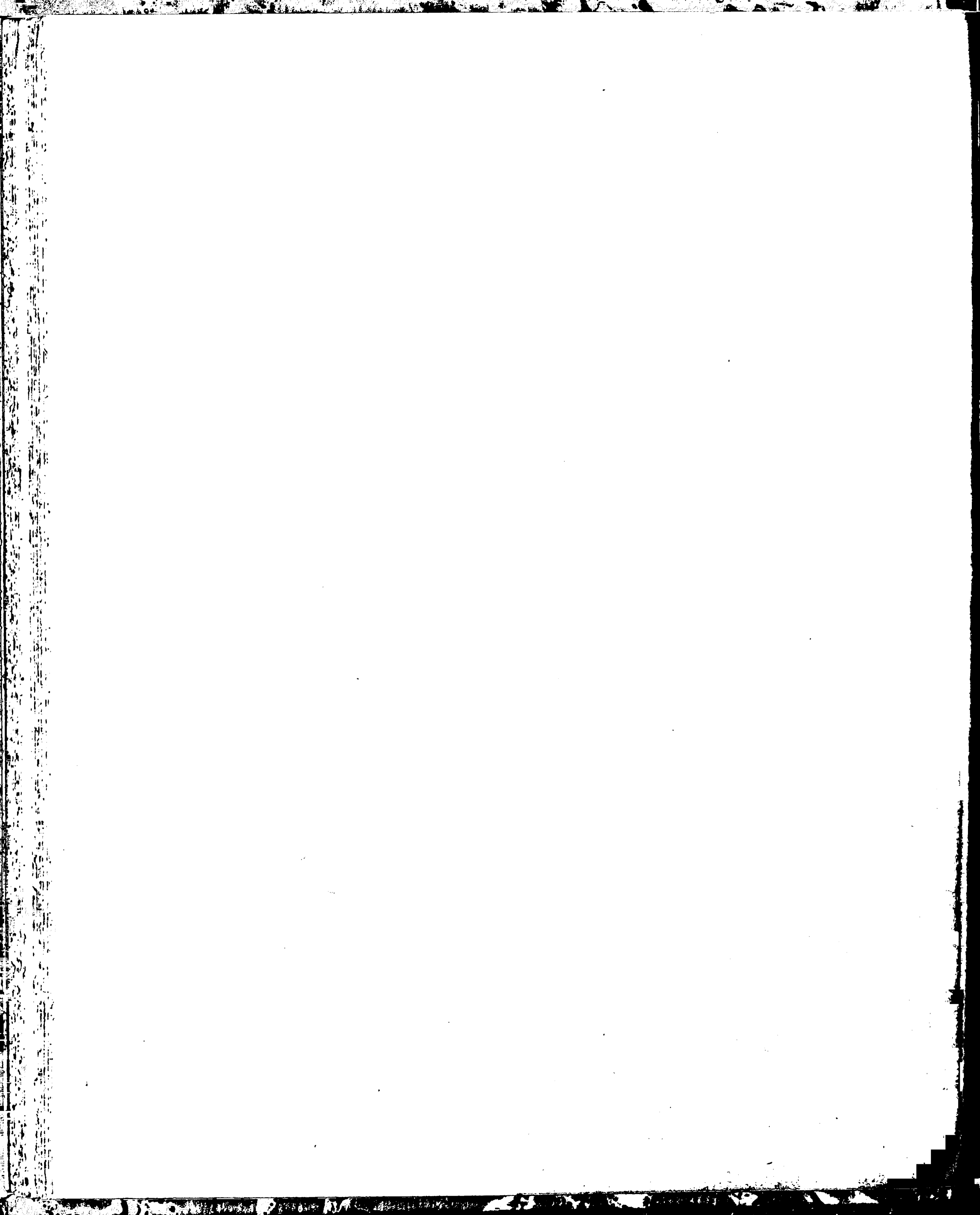
— den vej, som lå tegnet, fra før du blev født
i nervernes net i din bug,

den vej, vagabond, som du rækker imod,
som gyder det hedeste had i dit blod,

som kysser — som favner — som sårer din fod
— ave det folk, som fo'r den!

Forbandet den vej, der er din vej som min
— forbandet de mødige mil
— forbandet de flade, gemytlige grin,
hvor hjerterne bad om et smil!
Forbandet den tågede dag, vi gik vild,
forbandet den vej, som vi viedes til
— forbandet — forbandet den vej, men hil
— ja — ave det folk, som fo'r den!

III

STØV

Jeg har eengang kendt en hånd, som nu for-
længst er død
— stiv var den, krum var den, hård og ru og
rød
— det var den, jeg kasted vrag på, denne skønne,
magre hånd,
før de skiltes støv til støvet, ånd til livets væld
af ånd;
men jeg gav jo, å så gerne, et af livets bitre år,
hvis den eengang måtte stryge som et kærtegn
i mit hår.

NÅR KIRSEBÆRTRÆERNE
BLOMSTRER —.

Når kirsebærtræerne blomstrer
— det gør de i denne stund —
er det, som jorden rækker
himlen sin blomstermund.

Når kirsebærtræerne blomstrer
— det gør de i denne nat —
er det som lys, der brænder
over en bortgemt skat.

Kirsebærtræernes trolddom
hvisker bag hver en hæk
— den samme lysende sladder,
der går i en rislende bæk.

Og jeg, der gik ud at søge
efter en bortgemt skat,
glemmer de lys, der brænder,
for sladdereren i en nat.

T Ø V E J R

Tøvejret kom i den natlige tåge;
frosten drev væk på tungt slæbende krykker;
bølger stak hovedet op af en våge,
åd sig en rende, brød isen i stykker.
Isen brød op, og så skreg der en måge,
skreg, som kun mågen kan skringe i tåge.

Vårbrudet vandrede sløret af gusen
op gennem strædernes stridige tragte,
pjasked med kvægdrifters snøftende brusen
frem over alt det forsigtig — forsagte.
Tøvejret var der — så lød der en susen;
mågen gled frem gennem tågen og gusen.

HR. KVIRREVIT OG FRU
KVIRREVIT

Man anede lige vejen,
klemmt ind mellem grøft og grøft;
man anede natten græde
med tårer og sagte snøft;
det hele var som et mareridt
skummelt, uvirkeligt, sammenbidt
— da skete det under, at hr. Kvirrevit
og fru Kvirrevit —
kvirrevit!
vit!

Der skete med ét det mirakel,
at luften blev fuld af musik
— der vippede himmelsk spektakel
i snore af elastik;

— der skete det, at en stor appetit
fik bugt med det tyngende mareridt
— der skete det under, at hr. Kvirrevit
og fru Kvirrevit —
kvirrevit!
vit!

De svippede ud i mørket,
gik syngende ned igen,
mens natten lo gennem tårer
omkring de små sprællemænd.
Men tænk, om to mennesker vågnede midt
om natten og glemte, hvad mit var og dit
og sang — bare sang som hr. Kvirrevit
og fru Kvirrevit —
kvirrevit!
vit!

M I D S O M M E R

Violinerne lyver
— og fløjterne lyver
— og celloen løj, da den lo.
Der klimprer Kvadriller af tonende løgne
— de så'r deres frø — i dit sind vil de gro
— du barn med de skinnende øjne.

Når dansen går i den lyse nat
— dansen til sommerens ære —
har månens sølv i et bøgekrat
sin egen livsalige lære.

Det fyger med bånd i den grønne lund
— det fyger med lokkende toner,
og stier bli'r til i dens bløde bund
over grave af anemoner.

Der perler musik i den klare luft
som dugg i et spindelvævs tråde,
og natten bugner af blomsters duft,
som nærer, hvad toner så'de.

Javel er det lykke, mit barn, at tro,
at én er den eneste ene,
og intet kan nå de smil, der lo
et sted mellem grønne grene.

Og siden — kvadriller af tonende løgne
vil så deres frø — i dit sind vil de gro
— og glem så da barn med de skinnende øjne,
at fløjterne lyver
— og gigerne lyver
— og celloen løj, da den lo.

DE SMÅ BØRNS SMIL

Jeg samler på de små børns smil
— de små børns lyse smil,
og brød man op mit hjertes skal
med bor, med dirk, med fil —.

Man fandt den største samling smil,
som nogen tid er set
— man fandt det blide genskin af,
hvad tusind børn har let.

Og trådte du mit hjerte ned
og knuste det til slut,
så skete kun i samme stund,
dets arme væg var brudt —.

At små børns smil, de lyse smil
brød ud, kom løs, blev fri
og fyldte mig og fyldte dig
med sollyst skælmeri.

Se derfor plukker jeg, hvergang
der blomstrer smil på kind,
et lille smil og lukker det
i hjertets skatskab ind.

J E G F A T T E R —.

Jeg fatter, du ængstes i mørket, som lægger
sig tungt over folkenes lykke
— forstår, du fortvivler, thi jeg har fortvivlet
og rakt efter stav eller krykke.

Men mørket er ikke så mørkt, som det synes
den dag, da glæderne ødes,
når kun man erindrer, at det er i mørket
morgenrøden skal fødes.

Og jeg har erfaret, at mørket kan komme,
kan tynde, kan kvælende lamme
for mægtigt at fatte et brændende hjerte
ind i sin mulmende ramme.

S Å M E G E T

Så meget har en dør forvoldt,
en dør, som smækked' i,
at to, som af hinanden holdt,
nu går hinanden høflig-koldt
og hadefuldt forbi.

Han udenfor — kun ganske lidt:
om sagte der blev kaldt?
Så gik han bort med faste skridt,
mens hun sad indenfor med sit
og hørte, døren faldt.

To hjerter græd hinandens navn
bag vredens lås og bolt,
og det, at favn budt frem mod favn
frøs til i samme, kolde savn,
har dørens fald forvoldt.

EN UFØDT SOLDATS MOR

Rævene gø'r mod Mars i nat;
Mars glammer i blink til svar;
det sukker på mark; det jamrer i krat;
bjælderne ler på en narrehat.

Velan — janitsjar!

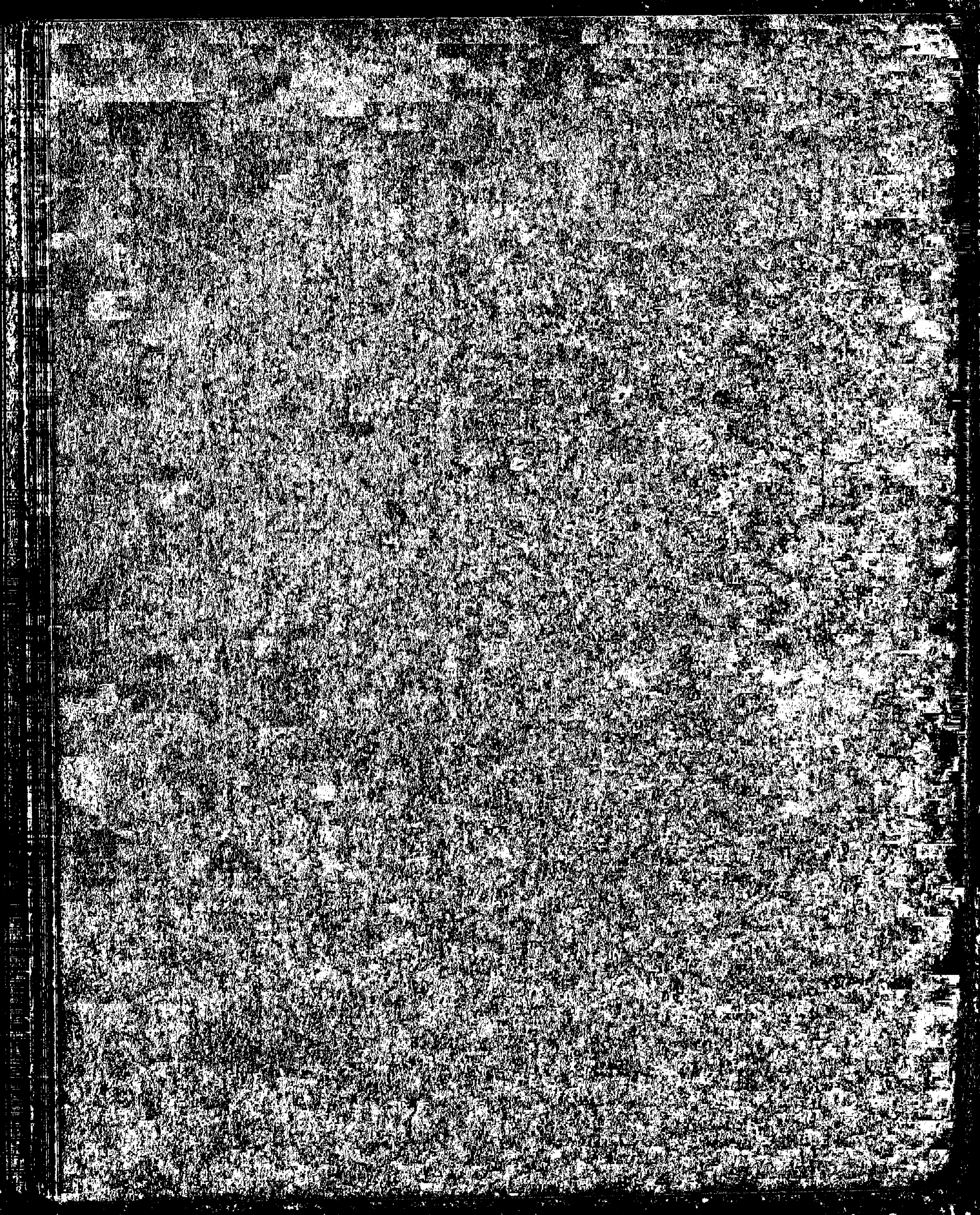
Du bærer en dreng ved dit hjerte, tøs;
mærk: han vil rive dit hjerte løs.
Den røde har hvervet din søn!

Legioner går ud til krig på kniv;
kun få finder hjem igen;
arméer tramper i moders liv;
thi kamp som elskov er tidsfordriv
for hvervede mænd.

Og du bærer en dreng ved dit hjerte, tøs;
mærk: han vil rive dit hjerte løs.
Den røde har hvervet din søn!

Du sy'r med de kæreste småbitte sting;
Mars glammer i blink til svar.
Du tænker på alle de søde ting
— men bjælderne ler: klingeling — klingeling —
Velan — janitsjar!
Du bærer en mand ved dit hjerte, tøs;
mærk: han vil rive dit hjerte løs.
Den røde har hvervet din søn!

IV

TIL EN VEN, SOM TOG DET
HVIDE PULVER

Jeg er vandret gennem dødens skyggers dal;
jeg har skuet ind ad Helvedes portal;
jeg har set, hvad mest jeg frygtede at se;
der var kvinder — de var hvidere end sne;
der var mænd med dette sløve, slukte blik,
mænd, som gik — som bare gik — som bare gik.
Nogle så en mand på dødens vej;
dette genfærd af et menneske var mig;
da de så, at også jeg var blålig-bleg
— å da lo de, og det var som nogen skreg.

Jeg har slæbt mig her tilbage fod for fod;
jeg har atter følt det hamre i mit blod;
jeg har atter vejret døgnets kævl og kiv;
jeg har snuset mod det morderiske liv.

Eller — å, jeg ved det nu, at han har set
dem, jeg så, og hørt hvor de har let.
Da de så, hvor han var skræmt og sky og veg
— å, da lo de, og det var, som nogen skreg.
Han har vandret gennem dødens skyggers dal;
han har skuet ind ad Helvedes portal;
han har set, hvad mest han frygtede at se;
der var kvinder — de var hvidere end sne —.

Jeg har slæbt mig her tilbage fod for fod;
han er druknet i de skygger, jeg forlod.
Han, der elskede som jeg de små børns smil
— han har rakt ud over svælgets tusind mil,
før han vandred mod et smilløst, fjernt exil.

DR Ø M M E —.

Krybe, kravle nær ved mulde
i den store, lune vrimmel,
skræmt og sky for viddens kulde,
angst for tinden og dens svimmel,
fjernt, så fjernt som man kan komme
bort fra Gud og fra hans himmel.

Krybe — kravle — døves — drømme
— kun et blink blandt blink i stimer
lagt i drift på sorte strømme
af ufattelige timer,
fjernt — så fjernt derfra, hvor livets
vilde klokkebøjer kimer.

Herre! Gud! som selv er livet
— du, som i din visdom stækker
vingerne, du selv har givet
— store herre! — se — vi rækker,
nøgne — villende — i længsel
under slør, som intet dækker.

Tag os ind i livets arme,
luk os ud af dødens fængsel,
giv os kuldens favntagsvarme,
vågne vildskab for vor længsel.
— Liv! — o Gud! Du tier, herre,
du, som gav os støvets trængsel.

Krybe i den lune vrimmel — —!
— men, så Satan! giv os drømme,
lad os drømme os en himmel,
giv os lysets drik at tømme
her i stimen, hvor vi glider
skvulp paa skvulp ad sorte strømme.

Herre! Satan! se, vi rækker
under slør, som intet skjuler,
klædt i klær, som intet dækker,
ud fra jordens dyb og huler;
ingen be'r dig jo om lyset,
kun om smuler, Satan — smuler.

Hør, vi råber — Satan! Mester!
Een — een drøm i denne vrimmel!
Og vi gi'r dig alle fester,
gi'r dig tindens klare svimmel,
g'ir dig viddens stolte kulde,
gi'r dig Herren og hans himmel.

NATTEVANDRING

De kolde nætter, hvor svaner spiler
den kække flok ud i lette kiler —.

De kolde nætter, hvor guldstøv siler
som regn fra stjerner, der står og smiler —.

De vilde skrig, som sørgmodigt fletter
sig hårde kranse i kolde nætter —.

Før dagen gry'r over landets sletter
og slukker stjerner i lysblå hætter —.

Blandt dyr, der sover — mens gårde hviler
som sorte, lakhårde silhuetter —.

Jeg går i sommerens kolde nætter —.

NATTEVAGT

Kalder det og klynker det om natten ved dit bål
— drypper det med mindedryp som dråber i en
skål
— syder det og piber det, og ligger du forladt
og dirrer som et ulvehyl — et ensomt i en nat.

Kryber det og kravler det i mørkets relief
— snærrer det og snapper det med kolde, korte
bjæf

dirrer det og tikker det som revnesang i is,
mens røde flammer parrer sig i bålet's tjørneris.

Stirrer der et øjenpar imod dig fra dit bål
fløjlsgrå og famlende, som søgte de et mål
— drømmer du, og kommer der en munter flok
herhen
af drømmebørn, som ingen tid fik livet af din
lænd.

Kalder det og klynker det og syder det og ler
— mylrer det i mørkets dyb, hvor ingen øjne ser
— tænd din pibe, kammerat, og lad det snærre,
lad det le
— vi er tusinder, som våger — legioner — en
armé!

ELSKER DU MENNESKET?

Mennesket kom imod mig —
slæbende tungt —
i vejen bag det
slimede spor
af løgn, af vædskende sår —.
En røst rungede: — Elsker du mennesket?
Nej! sa jeg — jeg kan ikke.
Elsk! sa stemmen.

Mennesket kom —
nærmere — krybende —
savlende af lyst —
med fluer og utøj
i bugens vunder.

Og røsten hamrede:
— Elsker du mennesket?
Nej! sa jeg.
Elsk! sa stemmen.

Nærmere — langsomt nærmere —
tomme for tomme —
stanken tog til
af løgnens tusinde syger —
og røsten truede:
— Elsker du mennesket?
— Nej — jeg elsker ikke!
— Elsk! sa stemmen.

Da rejste mennesket sig —
og det rakte sine hænder imod mig,
og se: naglegabene vædskede rødt —
til skulderen var de nøgne arme
dækkede af syndens sorte sår —
og mennesket lo:
— Således har Gud elsket —!

Der faldt et bind fra mine øjne —
og jeg råbte:

— Menneske — jeg elsker dig!

Og min mund var fuld af blod —
af menneskers blod.

STJERNESKUD

Jeg tænker, mens stjernesnud hvirvler sig ned
og slukkes, hvor kun den alvidende ved:
— Kan hænde der brister et venskab et sted,
og gløden, der faldt, var en stjerne, som græd.

Jeg tænker med vemod på venner, jeg sveg,
på bitre forlis, som begyndte i leg,
på hundrede ting, jeg har villet og glemt
— hver dristig beslutning, som kvaltes i skæmt.

De halve små sandheders haltende hær,
de fuldbårne løgne i funklende klæ'r,
alt det, der kan mindes — forløjet, forladt
går frem som en æm under stjernernes nat.

Jeg går og vil glemme — og glemmer at gå;
— jeg ved, at min skygge er gået i stå;
thi stjernerne hvirvler sig — hvirvler sig ned
og slukkes, hvor kun den alvidende ved.

K A I N

Kain —
du, der er renere end jeg,
giv mig din hånd her i mørket,
hvor ingen kan se det,
og sig, du forstår.

Lugter det syrligt?
Kun blod, Kain, af mennesker
skabt, som du ved i HANS navn,
men fra fødslen bestemt
til at falde i skår.

Nægt mig det ikke —
du, der er jaget som jeg
— der har myrdet som jeg,
og som jeg bærer strimer
af angerens pisk.

Kain!

Husker du Abel?

Ved du, at Abel, din bror,
gik igen og blev kendt
i det ordløse tegn af en fisk.

Og blev myrdet igen
— og bli'r myrdet igen
på et vaklende kors
hver eneste gudgivne dag
i det udslagne år.

For vi elsker ham, Kain
— og vi kroner hans hoved med torne
— og borer hans hænder igennem
— og knuser hans arme og lår.

Du harmedes dog,
og dit had var så rødt
som den luende ild,
hvorfra Abels røg gik mod Gud.

Men vi —
Kain — du er bedre end vi —
og jeg skjuler mit ansigt i mørket
af skælvende skam
og rækker kun hånden ud.

Javel — den er klæbrig af blodet
af brødre, som faldt i skår
— men giv mig alligevel, Kain,
før mod dagen jeg går
— giv mig din hånd her i mørket,
hvor ingen kan se det,
og sig, du forstår.

NATTENS PIBERE

Over de dødes stærkt duftende urtegård
— guldregn og blåregn og hvide jasminer —
dinglende skygger — svirrende skygger.

Trykt som af sod imod nattens gardiner
flagrende skitser, som — førend de slettes
ud — under grædepilskærmene griner.

Vugger sig vej mellem tujaers toppe,
rønne, cypresser — og piber og hviner
— skvulper sig ind i de levendes sorgløshed

Ind under hjerternes blodbaldakiner.

Nattens små pibere —
mørkets små hunde —
dødens herolder.

Død er den døde, men dobbelt, når flagermus
dirrende over de livløses have
kaster en skygge af hån i dens håbløshed.

Tyvefold død, når de duftende grave,
tyngtet af efeuens kvælende dyner,
klemte mellem rækværkets tremmer og stave —.

Råber på livet og svares af piberne —
hører dem, slingrende, dansende rave,
hvinende sangen til høvdingens herlighed,

ind over kaktus og tjørn og agave —.

Nattens små pibere —
mørkets små hunde —
dødens herolder.

DEBUTER

Knud Andersen: Sange og Syner 1923.

*Vilhelm From Bartrumsen: Ad de jydsk
Veje 1917.*

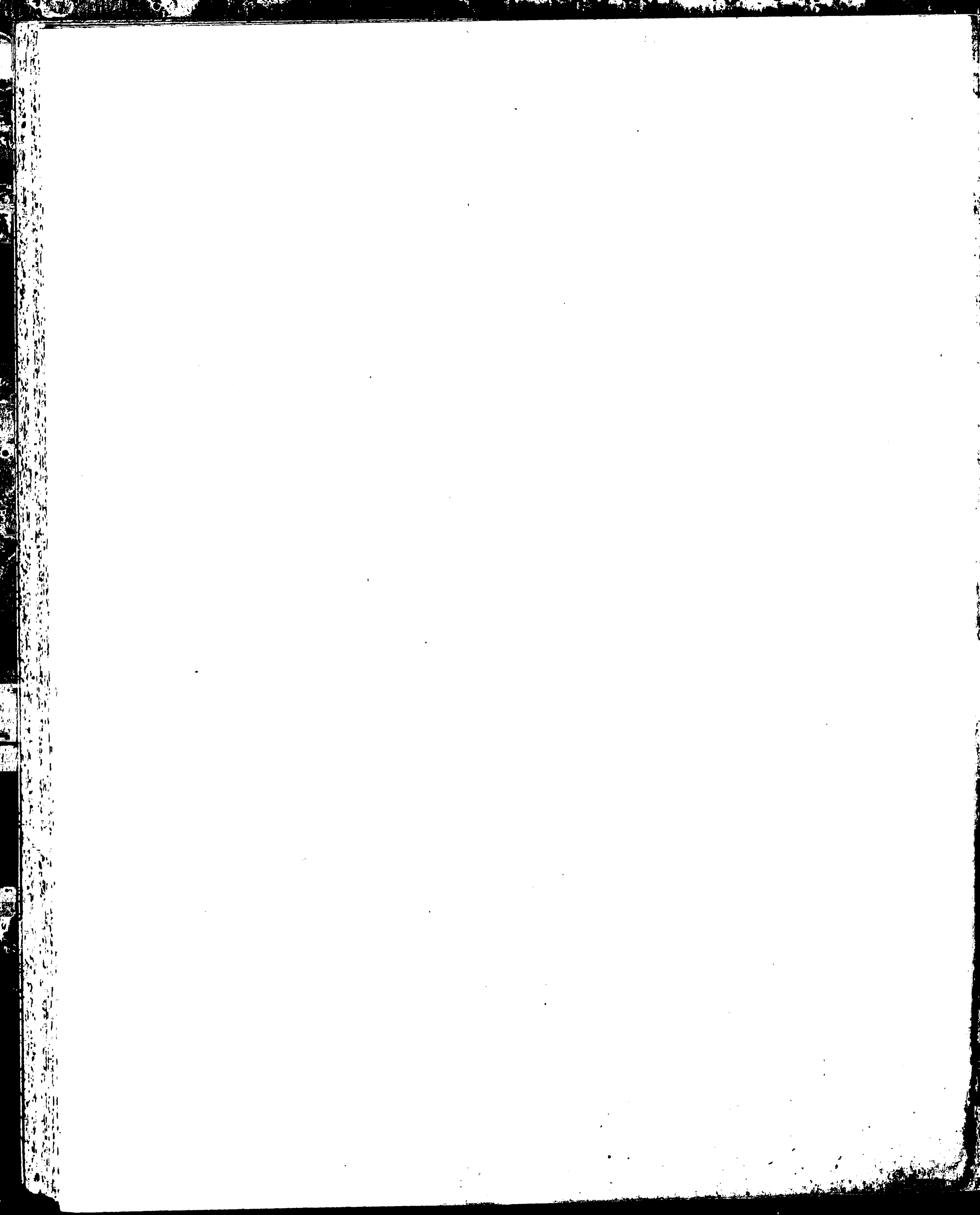
Victor Dantzer: Minde og Anelse 1919.

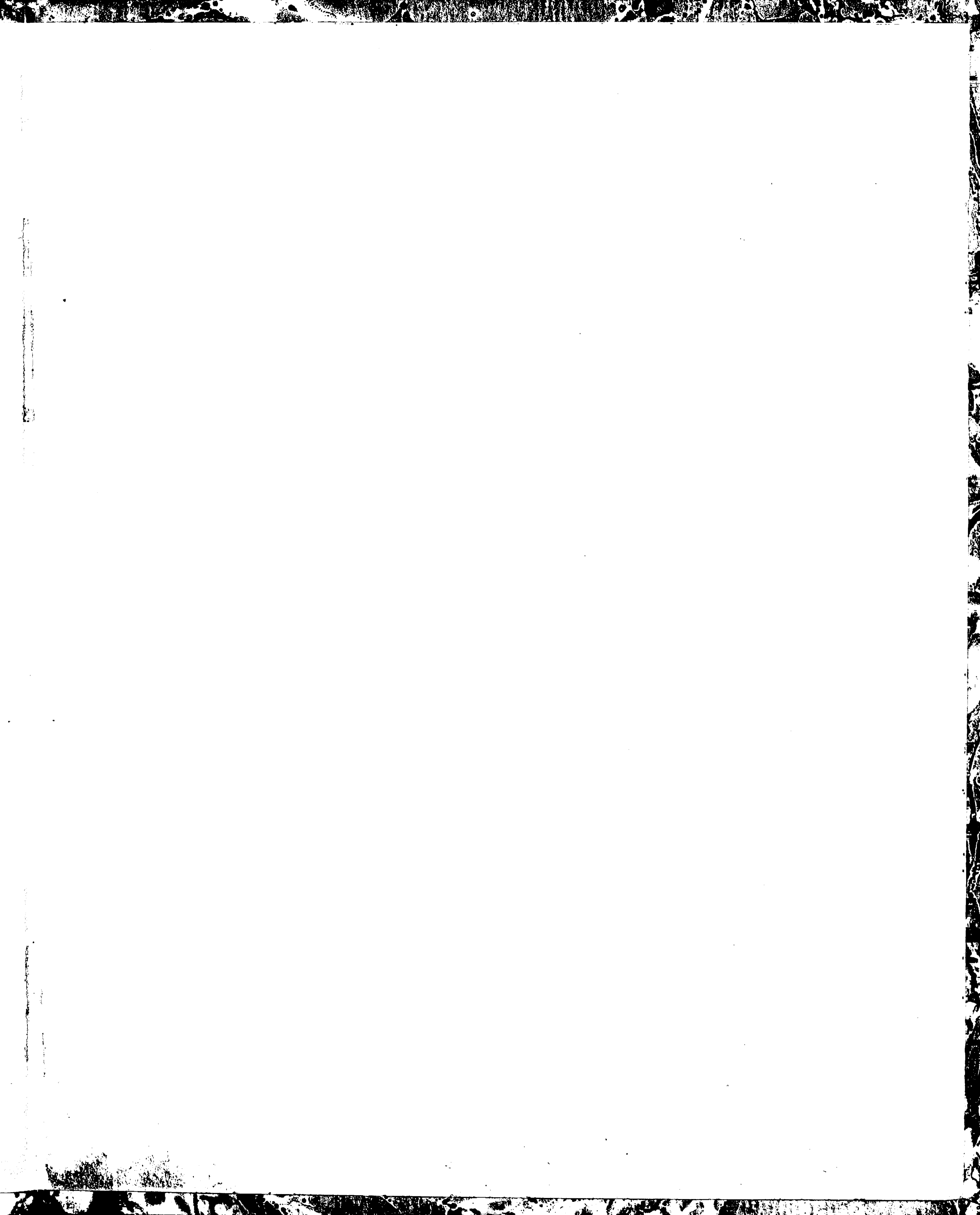
*Inge Hofman-Bang: Bag mørke Bjærge
1925.*

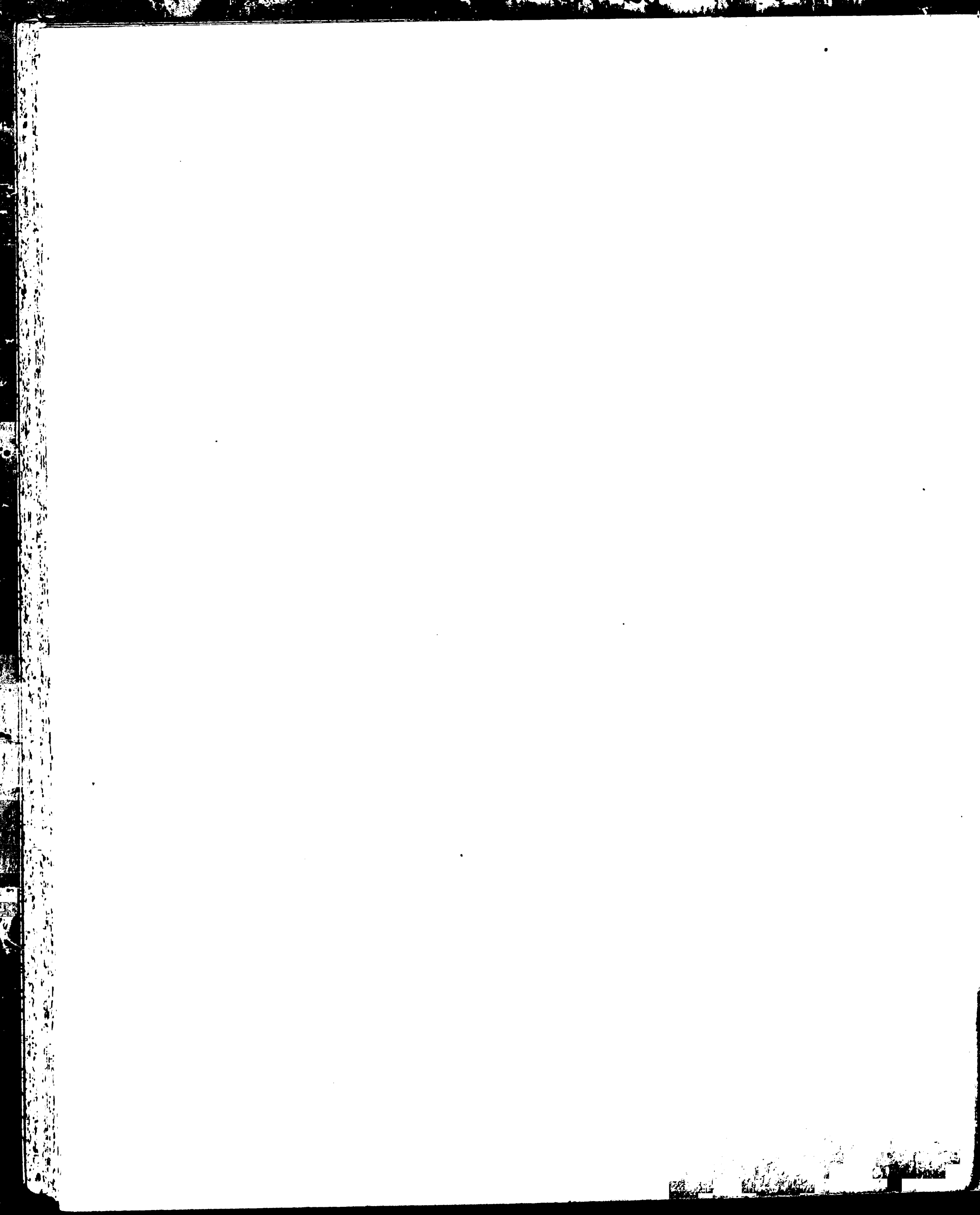
Per Lange: Kaos og Stjærnen 1926.

Jonna Riegels: Solstrefj 1924.

Trygve Vrenne: Betroelser 1925.

14

59 = 60

